

DE MYSTIEKE GRAAL

Discussie-avond 14 april 1958.

De mystieke Graal dankt eigenlijk zijn wezen en naam aan de oude legenden, die thuishoren bij de verhalen van Koning Arthurs tafelronde. Deze legende maakt daarvan een van de laatste en afsluitende hoofdstukken uit. De Graal zelve zou zijn de beker van het avondmaal; in sommige verhalen wordt eraan toegevoegd, dat deze bij de kruisiging met Jezus' bloed gevuld zou zijn. Hij is dan ook de meest kostbare relikwie op aarde.

Volgens de oude verhalen trokken de ridders uit om deze Graal te zoeken. Maar er was een grote voorwaarde verbonden aan het betreden van het kasteel, waarin deze Graal werd bewaard. De ridder, die daar binnentreedt moet zijn zonder blaam, dus zonder schuld. Om echter de Graal te bevrijden moet hij meer zijn dan dat. Hij moet n.l. niet alleen onschuldig zijn, maar de edelste der edelen en de dapperste der dapperen. Dan volgt hieruit wel, dat de Graal eigenlijk een legende is.

De werkelijke Graal bestaat niet meer. Integendeel, hij is langzaam maar zeker geworden tot een symbool van een wonderlijke, goddelijke kracht, die door het Christendom op aarde wordt gebracht. Dit op zichzelf is misschien al wonderbaarlijk, dat men zo deze oude legende heeft weten om te zetten in een steeds schoner wordende symboliek. Eigenaardiger is nog, dat de Graal zelf als symbool op astraal gebied bestaat.

Men moet niet denken aan een eenvoudige kelk of beker. Want de mensen, die gedacht hebben aan de Graal, hebben er altijd aan gedacht als aan een zeer wonderlijk, zeer kostbaar stuk. Degenen, die het gegeven wordt, deze Graal te zien, zoals hij in de loop der jaren gevormd is uit de gedachten der mensen, zien dan ook een bokaal van geslepen kristal, die gevuld schijnt met vloeibaar licht. Zoals ook in de oude legenden wordt gezegd: Waar de Graal binnenkomt, daar is een licht, helderder dan van de zon. Daar is een zoetheid, groter dan voorstelbaar zelfs in de hemelen. Daar is een klank zo schoon, dat wie hem hoort, altijd heimwee houdt.

Deze astrale Graal is eigenlijk het beeld van de mystieke Graal, waarover ik spreken wil. En U zult begrijpen, dat het ons niet gaat om de geschiedenis met Sir Parcival, met alle Graalridders, met de oude koning, die eindelijk verlost wordt en wat daar verder toebehoort. Het gaat ons om de essence van de Graallegende. En die kunnen wij het eenvoudigst zo uitbeelden:

Het geloof van de mensen in het Christendom moet een brandpunt hebben. Dat brandpunt is normalerwijze gelegen in een hemel, waar Jezus a.h.w. neerziet op de mensen en hen helpt, wanneer zij tot hem bidden. Maar de mens verlangt een tastbaarder eenheid, dan hij op deze wijze bereiken kan. Zo zoekt hij op de wereld de adel te vinden van Jezus' offer. Deze adel is gelegen in het grote avontuur van het leven. Wij allen zoeken volgens eigen aard en wijze naar deze eigenaardige geheime kracht, die in ons plotseling de grote verandering doet plaatsvinden,

die ons stelt voor de openbaring van het heiligste der heiligen.

Wanneer wij zien, hoe de Graalridder zijn wegen gaat, dan ontdekken wij daarbij vele symbolen, die wij in het dagelijks leven kunnen overzetten. Ten eerste zien wij altijd weer, dat de ridders over het water gaan. In de Koning Arthur-legenden worden een drietal ridders uitgenodigd door engelen - of althans vreemde gezanten van bovennatuurlijke krachten - die dan tot hen zeggen, dat zij een groot avontuur moeten beginnen. Een van hen vecht met de Groene Ridder, symbool van de strijd tegen de aarde; tegen de natuurlijke aarde, die weer op haar beurt vijandig staat tegenover de grote lichtende kracht van het bovennatuurlijke, gesymboliseerd in de Graal. De tweede komt voor de verleiding van grote maaltijden. Wederom het dierlijke tegenover het bovennatuurlijke. De daaropvolgende moet een maagd bevrijden, dus a.h.w. het werk der onschuld vervolmaken, haar bevrijden van de stoffelijke omhulling. En ook hij wordt dan langs het strand gevoerd naar een vreemd schip, waarop geen matrozen zijn, maar dat - zodra zij aan boord zijn - wegzeilt. En dan komt hij op het eiland, waar de grote vorst met zijn Graal in een burcht rust.

Later zien wij, dat de Graalridder ook verschijnt in het dagelijks leven. Er is niet alleen een zoeken naar de Graal toe, maar men gaat ook van de Graal uit. En dit uitgaan is kentekenend in enkele opera's naar voren gebracht, waarin wij te maken krijgen met de Zwanenridders. Wij vinden die in vele legenden terug. In Uw eigen land, in Duitsland, in Frankrijk. Deze legenden tonen ons altijd weer een bovennatuurlijk vervoermiddel over het water, over een vreemd element. Zetten wij dit nu om in de termen van de mystieke Graal.

Om de Graal te bereiken moeten wij doordringen in een andere dan de normale wereld. Het eiland, waarop de Graalburcht staat, is geïsoleerd van de overige wereld. Ook wanneer de Graal zich openbaart op het vasteland als bij de franse legende, dan bevindt hij zich hoog boven op een berg, waar men niet zo gemakkelijk kan komen. Een absoluut overgaan in een andere wereld door moeite en strijd is noodzakelijk om deze grote kracht, het licht zoals gesymboliseerd in de Graal, voor zichzelf te benaderen. Maar uit deze Graalwereld gaat op zijn beurt een heir van ridders uit, die overal trachten te helpen en bij te staan. Zij leven als normale mensen, maar hun naam mag niet genoemd worden. Ofwel hun mag niet gevraagd worden waar zij vandaan komen. De afkomst van het licht moet verhuuld blijven.

Een aspect, dat wij ook weer zien in elke legende, die ook met de Graal in verband staat, is de moeizame tocht. Altijd weer een reizen en trekken, een onzekerheid van bestaan. Avonturen, die levensgevaarlijk zijn en waarbij alleen de innerlijke kracht en het geloof aan de Graal zelve de mensen in staat stelt om zichzelf te beheersen en te overwinnen. In dit alles wordt het ons langzaam maar zeker duidelijk, waar wij onze mystieke Graal moeten zoeken. In de eerste plaats is hij een getuigenis van een geloof, dat zeer lange tijd het hele denken van de wereld van het Christendom beheerst. In de tweede plaats is de Graal de offerkelk. De kelk, waaruit het eerste avondmaal werd genomen en - zoals al gezegd in enkele legenden - waarbij ook de nadruk ligt op het bloed van Jezus. Dus is er hier sprake van het offer.

De Graal verschijnt op de meest eigenaardige manier. Hij wordt gedragen door een Graaljonkvrouw. Deze jonkvrouw is dus een maagd, die gewijd is aan de Graal. De Graal staat voor het manlijk element, de vrouw treedt op als dienend element voor de Graal. Verder kennen wij als steeds bijkomend symbool altijd de lans, de speer van Longinus, de romeinse hoofdman, die Jezus in de zij gestoken zou hebben.

Wanneer wij op zoek gaan naar de Graal - en wij doen dat soms haast onbewust - dan is ons zoeken in de eerste plaats wel naar de werkelijke zin van het Christendom. De hele Christenheid heeft geen zin dan juist in het brandpunt van Christus' lijden; juist ook in het brandpunt van de-

ze Graal, dit eeuwig blijvend licht, dat op de wereld door de mensen beschermd wordt. Want de mystieke Graal wordt verdedigd door zijn Graalridders. Wij hebben ook onze Graal te verdedigen: Het heiligdom van lichtend vuur, dat voor ons bestaat. Eerst wanneer wij dat terecht weten te doen, kunnen wij misschien ook deze Graal op aarde als werkelijkheid tonen.

Er bestaat een kleine waldenzische legende, die zich ook al met de Graal bezighoudt. En daarin wordt verteld, dat een grote held, een Hongaar, uittrekt om deze Graal te zoeken, want hij gelooft niet daarin. Maar hij is een edelman onder de edelen, hij doet niets dat slecht is, hij helpt iedereen. En via de gebruikelijke sprookjesachtige verwickelingen komt hij dan eindelijk bij een zeer klein kasteel, een klein jachtslot. Hij gaat daar binnen en vindt een weedom, een lijden, dat haast zonder gelijke is. Hij vraagt dan: "Wat is hier het lijden?" Men zegt hem niets. Dan komt deze Graal na een zeer kleine, zeer lichte avondmaaltijd en wordt daar binnengedragen in dat ene grote vertrek, dat de hoofdhall uitmaakt van het kasteel. En anders dan in andere Graallegenden vraagt dan deze mens opnieuw, waarom met dit licht al dat leed bestaat. Men zegt hem: "Er is een vijand." Daarop neemt deze ridder zijn mantel - zoals gebruikelijk was in die tijd - en werpt deze over de Graal ten teken, dat hij dus als beschermer, als beschutter van de Graal wil optreden. Hij treedt dan terug met een vreemd geloof. Zijn mantel straalt licht uit wanneer hij in gevaar is en verdedigt hem; en telkenmale, wanneer hij ter kerke gaat, is de kelk van de Graal zichtbaar. Want door zijn moed om deze Graal als zijn persoonlijke verantwoordelijkheid te aanvaarden, is hij deel geworden van zijn wezen, vergezelt hem en is een zegen, overal waar hij komt.

Ge begrijpt, dat de legende heel wat langer is. Wanneer men deze op een donkere winteravond vertelt, ach, dan kan het wel eens laat worden. Want er zijn heel veel avonturen, die deze ridder meemaakt. Belangrijk hierin is iets, dat ik onmiddellijk op de mystieke Graal betrekken wil:

Wanneer een mens in eerlijk en oprecht zoeken om het leed der wereld te verdelen de verantwoordelijkheid overneemt voor de lichtende kracht van het Christendom, voor de mystieke Graal, dan is deze in alle leven met hem. Dan openbaart hij zich steeds, wanneer men zichzelf ontruikt aan de normale dagelijkse beslomeringen.

Wij kennen de mystieke Graal misschien nog niet. Een enkeling zal misschien doorgedrongen zijn in deze astrale gebieden, waarin de Graal zijn vorm heeft gekregen en als een kenbaar teken van menselijk geloof en verwachten bestaat. Velen zoeken daarnaar. Maar dit zoeken leidt meestal tot dwaalwegen, tot een verkeerde richting, een verkeerd spoor. Zoals in de oude legenden de ridders, die zochten, altijd weer vlak bij de Graal komen, maar nooit het kasteel zelf kunnen vinden, waarin hij ligt. Zij kunnen komen tot daar, waar de Graal begraven is....en zij gaan voorbij. Zij kunnen komen tot aan het Graalkasteel.....en zij zien het niet. Zij zijn blind. Deze blindheid bevangt ons, wanneer wij voor de mystieke Graal staan. Hij is onmiddellijk met ons: Alle hoop, alle geloof van de wereld; alle vertrouwen in de oneindige liefde van een goddelijke kracht; alle vertrouwen dat wij met onze beperkte middelen in staat zijn om dit lijden van Jezus a.h.w. te wreken op de duistere wereld door de duisternis te verdelen. Deze lichtende kracht te realiseren overal in de wereld, is het enige wat ons kan doen ingaan.

En - let wel - deze Graal is niet afhankelijk van wat men noemt de stoffelijke gedragingen. Wanneer wij alle Graallegenden nagaan, vinden wij dat ook verhaald. Ridders, waarvan men denkt, dat zij eigenlijk nu toch nog niet zo netjes zijn, die een overwinning behalen met verraad, die trouwen met de bruid van een ander, zijn in staat om bij de Graal te komen, omdat zij nooit willens en wetens zich verzet hebben tegen wat zij erkennen als de lichtende kracht.

Het is een zeer aardige geschiedenis, maar het is een zeer wonder-

baarlijk beleven, wanneer wij zelf zoeken. Wij vinden op onze weg zeer vele hinderpalen. Want om de Graal werkelijk te vinden, is kennis nodig. Wanneer de bevrijder van de Graal voor de eerste keer in de Graalburcht is, is hij zo geslagen door het wonderlijk gebeuren, dat hij de ene verlossende vraag niet stelt. Hij weet niet voldoende om te vragen. Zo overkomt het ons, als wij een ogenblik in contact kunnen komen met hogere en lichtende kracht, dat wij a.h.w. deze Graalkracht, dit heil van de Graal voor onszelf gerealiseerd zien 'en dat wij niet durven daarmee een contact op te nemen. Het lijkt ons te hoog en te ver. Daarom moeten wij kennis hebben. Kennis omtrent de eigenschappen van de mystieke Graal, zijn kwaliteiten en vooral, hoe wij deze Graal vrij kunnen maken. Ik wil proberen om dat hier kort samen te vatten.

De mystieke Graal is de lichtende kracht, die is voortgekomen uit de grote goddelijke liefde, zoals deze op de wereld is geopenbaard. Niet alleen in het Christendom maar in alle wereld. Wanneer wij deze grote kracht als onze eigene willen erkennen, als onze taak in het leven, dan zullen wij moeten leren, hoe deze cosmische liefde uit te drukken in de beperking van een stoffelijk bestaan of van een laag-geestelijk bestaan. Dit leren is de kennis, die nodig is.

Voordien heeft het geen nut. Al stijgen wij op tot de hoogste hemel, wij zijn niet in staat er iets mee te doen. Wanneer wij geleerd hebben door eigen ervaren hoe men deze Graal, dit symbool van licht, van goddelijke liefde, moet benaderen, dan leren wij ook de vraag te stellen, die er bij behoort. Wanneer wij ons de Graal realiseren, dan drukken wij eerstens uit de vraag: waarom? Want het is noodzakelijk, dat wij weten, waarom deze Graal, dit Graalsymbool nog op de wereld bestaat, zij het dan ook dat hij in astrale gestalte, in astrale vorm ons benadert. En in de tweede plaats moeten wij - evenals deze hongaarische edelman uit de waldenzische legende - in staat zijn ook voor onszelf de verantwoordelijkheid te aanvaarden voor deze Graal. Graalridder is men, wanneer men het heiligdom der juiste wetten voor zichzelf beschermt met alle leven en alle kracht, die men bezit. Niet eerder. Dan heeft men deze Graal benaderd. Men zal hem ervaren, niet alleen maar als een licht, maar als een reële vorm.

Misschien is het interessant voor U, wanneer ik U vertel hoe één van de weinige werkelijke Graalridders, die deze latere wereld heeft gekend, die ontmoeting voor zich heeft ervaren. Hij verliest zichzelf in overpeinzing. Zeer normaal. Hij wordt zich bewust van een melodie. Hij kijkt op en ziet alleen een lichtbundel. Die valt ver vóór hem, ergens in de wereld. Hij spoedt zich daarheen. De weg is zeer zwaar. Hij weet, dat hij droomt en toch is het werkelijk. Uitgeput komt hij aan en ziet ver boven zich - als op een naald uit rotsen of uit glas - een kristallen bokaal, gevuld met licht. Daaromheen verschillende witte gestalten, die in dat licht wat vaal, wat flets geworden zijn. Het schijnt hem zijn hele leven te kosten om daarheen te gaan, maar hij wil dit heiligdom bereiken. Hij heeft dan ook voor zichzelf deze Graal meegedragen in zijn leven. En het eigenaardige is, dat deze overigens tamelijk sombere mens in staat is om op aarde enkele flarden van de melodie te reproduceren, die behoort bij de Graal. Dat hij in zijn leven veel van de Graalkracht - dus geloof, hoop, vertrouwen in de wereld - heeft kunnen geven aan anderen.

Ik geef U deze ervaring weer, omdat ik U duidelijk wil maken, dat deze mystieke Graal niet zonder meer voor een ieder te veroveren is. Het kost je bijna je leven. Bijna. En als je faalt, dan kan het je zeer veel kosten. Daarom moet men gewapend zijn met alle eigenschappen, die nodig zijn om deze Graal na te streven.

De inhoud, voor de hele wereld gezien, werd als volgt vertaald: "In deze wereld leeft in de mensheid een voortdurende hoop, een voortdurend geloof aan betere tijden, aan groter geluk, aan groter vrede. Haast elke mens droomt in zichzelf van een wereld, waarin geen strijd meer is, waar alle mensen broeders en zusters zijn. Deze hoop is de ba-

sis, waarop de Graal rust. De mensen, die daarin tot de daad durven komen, strijden voor het goede, zoals zij dat zien. Dat is het voetstuk van de kelk. Dat is de ranke voet, waarop de eigenlijke kristallen bokaal gedragen wordt. De daden van de mensheid. Het kristal zelf is gebouwd uit inzicht in de cosmische wetten, in de cosmische materie. En daarin ligt een licht. Dat licht is gebouwd uit de zelf-verloochende liefde.

Ach, misschien klinkt het U allemaal wat komisch. Maar het is een toestand, die toch werkelijk ook bestaat. Geloof U mij, deze bokaal is het leven van onze mensheid, van onze geest ook, samengevat in zijn edelste bestanddelen. Het is de essence van het ware menszijn. Het is werkelijk de grondslag van alle bewustwording, zoals die van uit een menselijk ras kan worden doorgemaakt. Wij kunnen dan ook niet zeggen, dat deze Graal het werk is van één. Hij wordt door ongetelde duizenden in stand gehouden op onbewuste wijze. Het zijn hun dromen, hun gedachten, die alle bij elkaar komen en ten slotte hier de Graal maken, tot wat hij is. Het licht daarin is de reflex van het Goddelijke Wezen in de materie. Wanneer wij dat bevatten kunnen, dragen wij de Al-liefde met ons. Dan dragen wij de Al-kracht met ons.

Het laatst zou deze Graal gezien zijn in het jaar 1916. Dat is een heel eigenaardige geschiedenis. Want hij is gezien door enkele krijgsgevangenen, Oostenrijkers, die gevangen waren genomen door de Russen. In hun vlucht kwamen zij zelfs achter in Roemenië bij het Zevengebergte. En daar waren er twee, die besloten om dan maar in een vrediger land te blijven en neutraal te zijn. Eén van hen wilde teruggaan, niet meer als een strijder maar als een soldaat van het Rode Kruis. En het eigenaardige is, die ene heeft daar in de bergen de Graal gevonden en zijn wonderbaarlijk licht. Hij is niet meer aan het front teruggekomen. Hij is neergeschoten, maar dat maakt geen verschil. Toen bestond de Graal nog. En wanneer er mensen zijn met idealen, die zoeken naar de volmaakte vorm op deze wereld voor zich en ook voor al, wat zij kunnen bereiken en veranderen, dan herleeft die Graal weer. Hij is gebouwd ook op het plichtsbewustzijn van de mensen. Wanneer de mens zijn plicht verzaakt, dan kan er nooit sprake zijn van een mystieke Graal in zijn leven. Maar op het ogenblik dat hij, plichtsbewust, alles doet wat hij voelt, dat de werkelijke noodzaak is in zijn leven, dat hij volbrengt al, wat hij voelt tegenover anderen te moeten volbrengen, dan leeft voor hem deze Graalmythe wederom op.

Er zijn groepen mensen in de huidige tijd, die tezamen komen en dan nadenken over de Graal, over de lichtende kracht. Zij mediteren, zij lezen de jongste profeten, zij spreken woorden van een ritueel en dromen misschien een ogenblik van de lichtende kracht. Toch kunnen zij niet allen meteen deze mythe voor zich tot een werkelijkheid maken, omdat de Graal niet voor groepen te vangen is. Hij is niet te bereiken door de velen, alleen door de eenling. En in alle legenden zien wij dat ook steeds weer. En niet alleen dat. Alle Graalridders worden uitverkoren. Zij worden geselecteerd. Uit de grote menigte van dapperen, die zouden kunnen komen tot de Graal, worden die enkelen uitgekozen, die in staat zijn de volledige inzet van eigen persoonlijkheid te geven. Uit de veelheid der mensheid worden de dragers der lichtende kracht uitverkoren. Die enkelingen uit de velen, die het zouden willen, misschien zouden kunnen zijn; de enkelingen, die in staat zijn om zichzelf te vergeten om deze Graal-kracht te dragen. En daarom geloof ik, dat de Graal ook in deze dagen nog leeft. Hij leeft niet alleen in Duitsland, hij leeft niet alleen in Engeland. Hij leeft overal in de wereld, waar mensen oprecht zoeken naar licht, naar bewustzijn.

Nu zegt U natuurlijk: "Wij zijn hier gekomen, niet alleen om maar wat te horen over deze mystiek, over dit geheimzinnige, dat ligt op een astraal gebied en waar je alleen maar mee in contact kunt komen, als je een buitengewoon mens bent. Dat is eigenlijk maar een klein beetje kwatsch. Wat hebben wij daaraan?" En daarom wil ik U ook nog wat vertellen van de

werkelijke Graal, wanneer U dit interesseert.

Natuurlijk, wat ik U hier ga vertellen is een samenvatting van de eigenlijke Graalgeschiedenis; niet alleen zoals in de ridderlegenden, maar ook zoals zij zich van het begin af voltrokken zou hebben.

Ik weet, dat dit niet volledig juist is. Het eerste begin klopt wel. Want toen Jezus ter dood werd gebracht, werd inderdaad een kelk meegenomen. De kelk werd meegenomen om om te kopen, indien dit noodzakelijk was, opdat Maria, zijn moeder, Magdalena, de leerlinge van Jezus en Johannes en een paar apostelen (waarschijnlijk Jacobus en Andreas) onder het kruis zouden kunnen komen. De beker heeft men niet gebruikt, want er was geen omkoopprijs nodig. Dat deze beker de avondmaalsbeker is, daarvan kunnen wij wel zeker zijn, omdat de leerlingen van Jezus in hetzelfde vertrek een lange tijd tezamen gebleven zijn. Het is dus mogelijk, dat - waarschijnlijk dan Johannes - inderdaad getracht heeft om een reliquie, een beetje van Jezus' bloed, op te vangen als een herinnering en dat hij daarvoor juist deze beker, deze schaal gebruikt heeft.

Hoe het ook zij, deze beker duikt weer op, wanneer de leerlingen tezamen zitten vóór de herrijzenis. Wederom in dezelfde lokaliteit, waarin ook het avondmaal gehouden is. Hij blijft daar aanwezig, totdat Petrus met enkele anderen wederom zijn oude bezigheden opneemt. Hij wordt gegeven aan een oude vrouw uit de familie van Petrus, die Christin is geworden en Naomi heet. Deze Naomi behoudt de beker ook, wanneer de eerste Christengemeenschap uit elkaar valt in Jeruzalem en naar men zegt heeft zij aan een zekere Theonidas, een Griek, deze beker meegegeven. Vandaar zou hij zijn gekomen in Athene en een tijdlang in Rome bewaard zijn.

Maar hij werd nooit officieel gegeven aan het eigenlijke Christendom, maar teruggebracht naar de kluizenaarsgroepen, die zich in de buurt van het Apennijnse schiereiland gevestigd hadden. Vandaaruit zou hij zijn overgebracht naar het zuiden van Frankrijk. Men vertelt ook, dat hij daar een tijdlang in het kasteel is geweest, waarin de Albigenzen hun laatste strijd hebben gestreden, ofschoon ik niet zeker ben, dat dit ook werkelijk juist is. Vandaaruit wordt deze beker eerst door vluchtelingen overgebracht. En of hij nu uit dat kasteel komt of niet, hij is geweest in Normandië. Van Normandië uit wordt hij overgebracht naar een brits eiland en vandaar naar het huidige Ierland. Dan verdwijnt hij. Wij horen van deze beker als reëel bestaand niets meer. Men neemt aan, dat hij tijdens plunderingen en krijg buitgemaakt is en versmolten.

Zo is dus deze beker eigenlijk een legende geweest, die door alle tijden van plaats tot plaats is gegaan. Maar waar hij is geweest, had men in die tijd de gewoonte een copie te maken. Zo is er een copie geweest, die werd teruggebracht naar Constantinopel. Daar heeft hij in de huidige Aya Sophia een tijdlang gestaan en toen de Turken daar kwamen, heeft een Armeen hem meegenomen en hem gebracht naar een klooster in de buurt van Oersk. En daaraan is een heel eigenaardige geschiedenis verbonden.

Toen deze beker daar kwam, geloofden de eenvoudige mensen - en ik denk, dat deze Armeniër er ook wel iets mee te maken heeft gehad - dat deze beker de werkelijke avondmaalsbeker was. Zo bouwden zij er een kerk omheen. Er kwamen veel bedevaartgangers en er kwamen ook priesters. Maar zij, die voortdurend met deze beker in contact kwamen, werden de grote wonderdoeners. Het waren allen op de duur tawetshi (?), dus bedelmonniken, die daar hun vaste standplaats hadden en die door de wereld trokken, wonderen deden, de mensen vreugde en geloof gaven. En dat heeft lang geduurd, tot van uit het noorden een grote strooptocht werd gemaakt door een nomadenstam. Deze heeft toen dat kerkje verbrand en ook van de beker horen wij niets meer.

Een tweede copie kwam terecht in het Baskenland. En deze Basken zijn een eigenaardig volk met een eigen geloof. Zij wisten niet precies, of dat nu wel iets betekende, die avondmaalsbeker van Jezus, maar ze wisten wel, dat het een zeer groot heiligdom was. Zo werd in een klein dorp-

...je, dat heel hoog tegen de bergen ligt vlak in de buurt van de Maladetta, a.h.w. een kleine kapel gemaakt, waarin deze beker gestaan heeft. Deze beker heeft zeer veel gedaan voor het welzijn van deze mensen. Niet door hun een christelijk geloof te geven maar door hen te brengen tot een andere mentaliteit. Alleen de copie van de Graal en een zweempje van het Graalgeloof heeft ook hier een zeer grote invloed gehad.

Wat betreft Duitsland, ook daar hebben wij een copie gehad. Deze copie is eerst in Regensburg geweest; later in Augsburg en nog later is zij overgebracht naar Brandenburg. Het eigenaardige is, dat deze Graalcopye practisch geen enkele invloed heeft gehad. Achteraf zijn er enkelen, die het begin der Reformatie daaraan willen toeschrijven. Ik geloof niet, dat dat waar is. Deze beker is opgenomen in de schatten van Brandenburg en bij de brandschatting door Gustaaf Adolf naar het noorden meegevoerd. Ook daar heeft men niets meer van gehoord.

Ofschoon de Graal zelve verdwenen was, heeft het volk altijd weer teruggedacht en geloofd aan deze Graal. En er zijn zeer eenvoudige boerenjongens geweest, die op een gegeven ogenblik van huis zijn weggevloden en zijn gaan zoeken naar deze geheimzinnige Graal. En degenen, die ernstig gezocht hebben, schijnen ook wat gevonden te hebben. Wel geen Graal, zoals zij zich hadden voorgesteld (met een burcht Mont Serrat misschien daarbij) maar iets van een kostbaar innerlijk geluk, dat ze gedragen hebben. Soms een wetenschap, die vreemd was in hun tijd. Er is b.v. bekend, dat een zekere Alwyn uit Wales op zoek is gegaan daarnaar. Hij had gedroomd van een eiland en kwam terecht op het eiland Man. Op dit eiland heeft hij heel veel geleerd over magie. En hij werd een lange tijd een machtig magiër, totdat hij in de Abdij van St. Patrick, in de buurt van het huidige Cork, tot katholiek priester werd gewijd. Hij heeft toen een zeer grote betekenis gehad vooral in de tijd van de godsdienststrijd, dus kort voor en tijdens de regering van Oliver Cromwell.

Altijd weer, wie zoekt naar deze Graal, ook wanneer hij op aarde stoffelijk niet meer bestaat, schijnt één of andere kostbaarheid te vinden. En in de meeste gevallen blijkt ons, dat het een buitengewoon vermogen is, waardoor men zijn eigen innerlijke gesteldheid aan de wereld kan meedelen, zijn eigen verlangen op de wereld kan uitdrukken. Zeer wonderlijk. Er was ook een kleine jongen in Noord-Italië, die gezocht heeft, heel lang gezocht heeft in de bergen naar de Graal. En elke keer wanneer de zon onderging en hij ergens het rode lichten zag van de bergtoppen, heeft hij gedroomd, dat daar de Graal was en is naar boven gegaan; en dan was er niets. Maar toen hij naar beneden is gekomen, toen hij eindelijk deze speurtocht staakte, had hij voor zichzelf een kennis verworven van een muziek en een melodie, die sedertdien niet overtroffen is. Eén van zijn nakomelingen was een van de beroemdste meesters van Cremona, de bouwers van violen.

Het is aardig dit te vermelden. Altijd weer scheppen deze zoekers naar de Graal iets, dat voor de wereld een grote betekenis heeft. Altijd weer geven zij de wereld iets; en voor zichzelf verwerven zij ook iets. Geen geluk, want het licht van de Graal, heilig als het is, is wat melancholiek. Het is een treuren over de wereld en het verraad van de wereld en een aanvoelen van de cosmische volmaaktheid tegelijkertijd. Maar wanneer deze dingen in een mens samenkomen, dan kan hij soms misschien erg ongelukkig zijn, hij kan heel weinig begrijpen van wat de wereld met hem wil, maar hij scheidt een geluk, dat lang nadat hij de wereld verlaten heeft doorklinkt. Alsof voor de mensen dan een klein beetje van de melodie, die de engelen zingen bij de Graal, die ze hoorden volgens de legende, dan doorschemert naar de aarde.

Ziet U, dat is eigenlijk de werkelijke geschiedenis van de Graal. Een drinkbeker, niet eens zo kostbaar. Hij was niet van goud. Het was een vaatwerk van een soort brons; dat was in die tijd ook al erg kostbaar. Hij was ook niet groots versierd. Het was een heel eenvoudige beker, een beker zoals men gasten en edelen voorzette. Een beker om wijn te drinken, met twee oren aan de kanten zelfs. En deze beker heeft gereisd door de halve wereld, die toen bekend was. Hij is gecopieerd en de copieën hebben eigenaardige dingen doen beleven. En alleen de legende om deze ene beker maakt nu nog de wereld tot wat anders.

..-.-.-.-.-.

HET LICHT VAN DE GRAAL.

Het brandt met een vreemde, vurige gloed
en schijnt uit tranen geboren.
Toch wordt het in nacht ons soms tot een licht,
dat herinnert aan zonnegloden,
aan komende dag.

Want het leven, dat eens in de Graal werd gevangen,
het denken, dat zoekt naar volkomenheid,
dat vinden wij in licht gespannen
als deel van grootse eeuwigheid.

En komt de stoet dan traag geschreden
en klinkt er wenen om de smart,
die Jezus heeft geleden,
zo brandt je in het hart een licht,
dat verdergaat dan heden....en toekomst zelfs.

Dan zie je het streven naar broederschap,
de naastenliefde en oneindigheid,
gebonden in een goddelijk Wezen.
Een leven, aan die God gewijd,
dat ridderlijk en zonder vrezen
het ego en het kwaad bestrijdt.

Dat licht van de Graal, als licht van een zon,
die geestelijk eens verscheen,
staat ons bij, zodat een strijd gevoerd wordt niet
alleen
maar met hem, die ons voorging in de strijd.

Hij is ons teken van een streven;
hij is ons reden om te leven;
hij geeft ons ridderslag, wanneer wij zoeken
naar zijn bestaan - de Graal.
En wat hij spreekt tot ons,
dat is des Heren taal:

Leeft in liefde voor elkaar.
Leert de zelfzucht te bestrijden.
En leef, zoals gij hebt geleerd,
in Jezus' zijn en lijden te leven.
Dat is de les die 't licht van de Graal
de mensheid steeds wil geven.